

Humor er ofte god medisin

Etter mange år som fastlege, er det mange historier som har gjort inntrykk. Historier om pasienter som har kjempet med alvorlig sjukdom og tapt, pasienter med traumer og sår som lærer å leve videre, dramatiske legevaktsopplevelser og solskinnshistorier.

Jeg har valgt å skrive en munter, selvopplevd historie om en fargerik kvinne som bruker humor i kampen mot sine leddgiktssmerter.

Første gang jeg møtte henne, var hun ca 60 år, og kom til meg for å få fjernet en klump hun hadde kjent i labia major. Jeg hadde nylig hatt ett år på kirurgisk avdeling, og gikk løs på oppgaven. Det var et atherom, og det lille inngrepet gikk greit.

Vel nede fra GU stolen spurte hun om jeg kunne skrive ut en resept på Somadril til henne. Den gangen var Somadril et ærverdige B preparat, og hun brukte å ta 1 tablett til natten. Mens hun kledde på seg, skrev jeg resepten stående, bøyd over kontorstolen.

Hastverk er lastverk, så da resepten kom ut av printeren stod det:

Somadril no 30. «1 tablett til katten». Vi lo så tårene trillet begge to!

Da vi kom til hektene, svarte hun: «Ja, ja, det kunne gjedna vore det besta!»

Resepten ble rettet opp, og dama forlot kontoret småleende.

Ei god uke senere, traff jeg henne igjen på gata. Det regnet, som vanlig på mine trakter, så jeg la ikke merke til hvem hun var under paraplyen. Men hun kom bort til meg, løftet paraplyen over oss begge og hvisket til meg: «Veit du kva? Det gjekk bra både med katten og musa!»

Jeg trengte noen sekunder før jeg «tog'an», men har flirt mange ganger av denne historien.

Et år senere, kom hun på kontoret og hadde veldige smerter i hofta. Jeg fant at hun hadde en trokanterbursitt, og tilbød en kortisonprøyte. Mens jeg blandet kortison og xylokain gikk praten livlig, om løst og fast, og først da sprøyta var satt, sier hun: «Du satte ikkje bedøvelse, vel? Det tåler eg ikkje..»

«– Å skitt! Føler du deg dårlig?» «– Nei det går fint!»

Jeg turde ikke slippe henne ut av kontoret den første halvtimen, og deretter ba jeg henne sitte ytterligere en time på venteværelset. Jeg gav beskjed til andre som satt der at de måtte gi beskjed med en gang hvis hun ble «løyen».

Det vakte allmenn munterhet, for hun er kjent for å være «løyen» til vanlig. Det gikk bra, hun merket ingen ting, og ba etterhvert om å få gå hjem.

Man kan si mangt både om forsvarligheten og taushetsplikten i denne historien..

Jeg ble både kald og varm da hun sa at hun ikke tålte bedøvelse. Hvorfor spurte jeg ikke? Hadde jeg glemt å sjekke CAVE? Etter hvert kom jeg jo på at jeg hadde gitt henne lokalbedøvelse i fjor i forbindelse med det lille inngrepet, og at hun tålte det, men likevel..

Og hva med å bruke pasientene på venteværelset til å observere henne? Tja. Det var vel ikke så bra, det. Men hun kjente alle der, og jeg kjente alle der, og hun syns det var helt greit. Kjenner jeg henne rett, underholdt hun de andre på venteværelset med gode historier, sikkert også om meg, mens hun satt der.

Dagen etter, en lørdag, en av de få lørdagene Vår Herre unnet oss fint vær, gikk jeg på fortauet på «byen». Plutselig kom hun hoppende ut fra en kafé jeg passerte og ropte tvers over gata: «Ser du, Brita! Eg lever ennå!»

Brita Øygard